

INGEZONDEN.

DE NEDERLANDERS EN DE UITSLUITING VAN DE CHIRURGEN DER MIDDENSTATEN.

Naar aanleiding van het onder dezen titel in No. 14 voorkomende bericht achten de ondergeteekenden, het gewenscht, den lezers van dit *Tijdschrift* een verslag te geven, van hetgeen vóór en na de vergadering te Parijs is voorgevallen. Het rondschrijven door ons aan de Nederlandsche leden der Société Internationale de Chirurgie verzonden, laten wij hier herdrukken:

*Aan de Nederlandsche leden der
Société Internationale de Chirurgie.*

„Op een vergadering der Nederlandsche leden van de Société Internationale de Chirurgie gehouden te Amsterdam in December 1919 werd besloten voorloopig te berusten in de uitsluiting der Duitsche en Oostenrijksche leden van het in Juli 1920 te houden congres. Wel was deze uitsluiting niet in overeenstemming met de statuten, maar men zag in, dat, nu eenmaal dit congres te Parijs bijeenkwam, een deelneming der leden uit de centrale landen niet goed mogelijk was. De comité's van alle in den oorlog neutraal gebleven landen bleken later van dezelfde meening te zijn.

„In Juli 1920 werd in de vergadering van het Internationale Comité met algemeene stemmen de uitsluiting voor het jaar 1920 goedgekeurd, nadat een voorgestelde wijziging in de statuten, welke deze uitsluiting ook reglementair mogelijk maakte, was aangenomen. Ook de algemeene vergadering hechtte zonder discussie, bij acclamatie haar goedkeuring aan een en ander.

„In de vergadering van het Internationale Comité heeft uwe gedelegeerde een poging gewaagd om de uitsluiting slechts tot een tijdelijken maatregel te maken. Hij stelde voor over drie jaar, dat is v  r het volgende congres de vraag opnieuw aan de orde te stellen, teneinde de uitsluiting van deze mannen der wetenschap, wier medewerking van z  o groote beteekenis is, dat zij op den duur niet gemist kan worden, zoo kort mogelijk te laten duren.

„Dit voorstel vond slechts bestrijding. Bij de discussie bleek, dat vooral het manifest der Duitsche geleerden voor hun vroegere vijanden een reden was om niet met Duitschers of Oostenrijkers te willen samenkomen. Eerst wanneer dit manifest zou worden herroepen, achtten zij toenadering en samenwerking mogelijk.

„Het resultaat der bespreking is geweest, dat voor den duur der uitsluiting geen tijd bepaald werd. De ondergeteekenden hebben het wenschelijk gevonden U dit kort verslag van hetgeen te Parijs werd besloten, te geven. Zij meenen, dat het onder de gegeven omstandigheden, geboden is, in het genomen besluit te berusten; maar dat wij er naar zullen moeten streven om alles te doen wat in ons vermogen is om de thans nog zoo vijandig gezinde ambtsbroeders tot elkaar te brengen. Er zullen wellicht onder onze leden zijn, die het te Parijs genomen besluit afkeuren, en misschien zullen enkelen meenen daarvan te moeten blijk geven door te bedanken voor hun lidmaatschap. De ondergeteekenden zouden dit betreuren, omdat zij overtuigd zijn, dat het juist de leden van de neutrale landen zijn, die als lid der Soc. Intern. de Chirurgie kunnen medewerken tot het bespoedigen van de verbroedering der vroegere vijanden. Ook in Zwitserland heeft het Comité National zich op dit standpunt gesteld.”

Het Comité voor Nederland der Soc. Int. de Chirurgie.

(w. g.) KOCH,

SCHOEMAKER,

WESTERMAN.

Hieruit blijkt dus :

1. dat aan het Nederlandsche Comité geen opdracht was gegeven tegen de uitsluiting te protesteeren ;
2. dat vóór de algemeene vergadering een poging is gedaan, door den gedelegeerde om de uitsluiting slechts voor de vergadering te Parijs te doen goedkeuren ;
3. dat op de algemeene vergadering het besluit bij acclamatie is genomen en geen der aanwezige Nederlanders (ook niet het lid, dat tijdens het congres te Parijs tegenwoordig was en thans zich aangesloten heeft bij hen, die wenschen te protesteeren) om hoofdelijke stemming heeft gevraagd.

Het Comité stelt zich nog steeds op het standpunt, dat het zijn taak is, te werken in de richting eener verzoening. Het heeft de overtuiging, dat elk protest prikkelt, en daardoor de partijen van elkaar verwijdert, zoodat, hoe aangenaam het ook moge schijnen voor de chirurgen der centrale rijken, deze daardoor meer geschaad dan gebaat worden.

Wij staan in geregelde verbinding met het Zwitsersche Comité, dat hetzelfde doel beoogt.

Het Comité voor Nederland der Soc. Intern. de Chirurgie.

Groningen
's-Gravenhage } April 1921
Haarlem

C. F. A. KOCH,
J. SCHOEMAKER,
C. W. J. WESTERMAN.

BAARMOEDER-EXSTIRPATIE BIJ PUERPERALE SEPSIS.

Ter weerlegging der door TJEENK WILLINK ingebrachte argumenten, deel ik hem mede, dat, afgezien van het feit, dat ik de literatuur van 1909 niet meer tot die van den laatsten tijd reken, WORMSER zelf toegaf, dat bij de acute septische infectie de grootste sterfte voorkwam. BUMM, HEGAR, KOBLANK, NOBLE, JOLLY, TREUB, e. a., om nog niet eens van de Franschen te gewagen, waren evenmin gelukkig geweest met hun operatie.

Het gevaar van streptocokken-infectie als tegen-aanwijzing voor operatief ingrijpen is reeds door TREUB op het internationaal gynaecologencongres te Rome in 1902 en later door THALE en SACHS in 1909 voldoende weerlegd. Zelfs de haemolytische streptocokken in het vaginaalsecreet zijn zonder beteekenis gebleken en daardoor is de prognostische bruikbaarheid van het bacteriologisch onderzoek, ook van het bloed, bezwaarlijk meer te handhaven. Weet TJEENK WILLINK dan niet uit de nieuwste onderzoekingen van LEMAITRE, dat, dank zij de vloeistof van CARREL—DAKIN, de doodsklok dezer streptocokkensoort geluid heeft en dat zij bij open wondbehandeling volkomen ongevaarlijk zijn?

Ik zal de laatste zijn om niet de meening van HALBAN en KÖHLER te eerbiedigen. Doch evenmin als een drenkeling, die op het punt staat te verdrinken, kan wachten, totdat een vernuftig geconstrueerde reddingsmachine, die nog uitgevonden moet worden, ter plaatse is, evenmin kan een stervende kraamvrouw wachten op het geneesserum, dat HALBAN en KÖHLER nog moeten uitvinden.

Ik ben overtuigd, dat hypoleucocytose of liever gezegd leucopenie een signum mali ominis is bij zware sepsis, doch het vinden hiervan had ons niet weerhouden te opereeren, en daarom heb ik het bloedonderzoek vóór de operatie nagelaten. Had TJEENK WILLINK als chirurg bij perforatie-peritonitis, waarbij ook nu en dan leucopenie optreedt, dan lijdelijk toegekeken en den patiënt kalm laten doodgaan, alleen omdat hij vermindering der leucocyten bij hem gevonden heeft?

Inderdaad ik ben tevreden met het verkregen resultaat en ik zal niet aarzelen in dergelijke volgende gevallen dezelfde handelwijze te volgen. Wat nu niet zeggen wil, dat ik iedere geïnfecteerde kraamvrouw van haar baarmoeder wil ontdoen. Dit heb ik ook niet in mijn opstel beweerd. Op het oogenblik liggen in onze kliniek eenige gevallen van sepsis puerperalis, waar wij niet aan denken voorloopig om te opereeren, doch die door ons wel nauwgezet worden waargenomen. De aanwij-